

ת"פ 44201/08/14 - מדינת ישראל, נגד נסים אטיאס, אור חיים אדרי (עציר) - לא בעניינו

בית משפט השלום בבאר שבע

29 ינואר 2015

ת"פ 44201-08-14 מדינת ישראל נ' אטיאס(עציר) ואח'
ת"פ 44213-08-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה

מדינת ישראל,
ע"י ב"כ מתמחה, בוריס לייבוויץ.

נגד

הנאשמים

1. נסים אטיאס (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ערן בן ארי
2. אור חיים אדרי (עציר) - לא בעניינו

גזר דין - לנאשם 1

הרקע:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וכן בתקיפה סתם על ידי שניים או יותר.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 24.8.14, בפארק הסמוך לבי"ס מקיף ה' שבבאר שבע, תקף הנאשם 1 את ד' פ' מ' (להלן: "**המתלונן**") בכך שחבט בו במכות אגרופ בפניו ובראשו.

לאחר מכן, אילץ נאשם 1 את המתלונן ללכת לביתו של האחרון על מנת שיחזיר לו סך של 50 ₪. בעקבות תקיפה זו נגרמו למתלונן חבלות בדמות המטומה סביב עין ימין, המטומה בשפה העליונה, שבר בשן 21 אשר נעקרה ממקומה, חתך של 2 ס"מ בקרקפת אחורית מימין, סטייה של מחיצת האף לצד ימין. בגין כל אלו נזקק המתלונן לטיפול רפואי בבי"ח סורוקה אשר במהלכו אוחה החתך בקרקפת באמצעות סיכה.

עוד מתואר כי בתאריך 26.8.14, סמוך לשעה 20:20, נכנסו הנאשמים לביתה של ז'קלין חיים, בעת שהמתלונן שהה במקום יחד עם חברו מקסים קולסניקוב, ובמעמד זה תקפו הנאשמים את המתלונן בכך שאחזו בו וניסו להוציאו בכוח. מקסים בתגובה אחז במתלונן בכדי למנוע מהנאשמים את הוצאתו, אולם, נאשם 1 אחז בגופו וברגלו של המתלונן ומשכו מידי של מקסים. לאחר מכן הצליח המתלונן להחלץ מידי של נאשם 1 והלה נמלט לחצר הבית ואחז בגדר. אז, ניתק הנאשם 1 את המתלונן והוציא אותו בכוח אל מחוץ לחצר הבית.

טיעוני הצדדים:

במהלך הדיון שנערך ביום 12.1.15 הפנתה ב"כ המאשימה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם. זו הפנתה לכך שהנאשם לא הסתפק בתקיפה הראשונה וכעבור יומיים תקף המתלונן בשנית ובצוותא חדא עם נאשם 2. לדבריה, נסיבות אלו מלמדות כי אין המדובר במעידה חד פעמית אלא כי אם במעשים מתוכננים. בהתאם לתקן 113, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, שמירה על כב' האדם, בטחונו ושלמות גופו. אשר למתחם הענישה ההולם - זו עתרה למתחם הנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, ציינה כי על הנסיבות האישיות לסגת מפני האינטרס הציבורי והדברים נאמרים ביתר שאת בשים לב לכך שבתיק דנן לא התבקש תסקיר ולא ניתנה כל המלצה טיפולית חרף העובדה כי עסקין בנאשם הנעדר עבר פלילי. זו עתרה להשתת עונש ברף האמצעי של המתחם לו עתרה, וזאת לצד מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פיצוי למתלונן, קנס והתחייבות.

מנגד, ב"כ הנאשם בראשית דבריו ציין כי המדובר בנאשם צעיר, כבן 21, אשר זוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק. זה פירט על נסיבות חייו האישיות של הנאשם, בכללן, גירושי הוריו בהיותו כבן שנתיים, קשר רופף עם אביו. כמו כן, אמו נישאה בשנית ומאז הנאשם גדל בהזנחה הורית ועזובה רגשית. הנאשם החל לעבוד בגיל צעיר בעבודות מזדמנות ושוהה ימים ואף שבועות מחוץ לבית. חרף כך הלה התגייס לצבא. זה ציין כי עובר לאירוע חלק הנאשם עם המתלונן יחידת דיור וכי באותה תקופה לא עבד, מצב אשר השפיע הלך רוחו. כמו כן, בין הנאשם למתלונן התגלע סכסוך. לדבריו נסיבות ביצוע העבירה מלמדות כי המעשים בוצעו באופן ספונטאני וללא כל תכנון ומחשבה וזאת גם בשים לב לכך שלא הוכן חפץ חד או קהה מבעוד מועד. מעבר לכך, ציין כי התקיפה אירעה מספר שניות וכי הנאשם ביוזמתו הפסיקה, ללא כל התערבות חיצונית. אשר לנזק בפועל- טען כי מבלי להמעיט בחומרת המעשים אין המדובר בנזק חמור, שכן, המתלונן לא נזקק לטיפול אינטנסיבי וכך גם לא לאשפוז. אשר לאירוע השני- הפנה לכך שלא נגרם נזק ממשי. ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם נמנה עם בקבוצת "הבגירים- צעירים" ומכאן שלמאסרו ישנה השפעה גדולה יותר מביתר המקרים. כמו כן, הפנה להודאתו אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר וכן לחסוך את העדת המתלונן, על כל המשתמע מכך. בנסיבות אלו, עתר להסתפק בימי מעצרו, קרי - 5 חודשי מאסר בפועל.

דין והכרעה:

כפתח דבר אציין כי הגם שהצדדים לא התייחסו לכך בטיעוניהם, מצאתי לקבוע מתחם עונש יחיד למכלול מעשיו של הנאשם הגם שמדובר בשני אירועים שונים שבוצעו בהפרש של יומיים. הדברים נלמדים מזהות הקורבן, סמיכות הזמנים בהצטרף לכך שלא נטען שהרקע למעשים שונה.

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "**בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**".

בעבירות התקיפה פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על שלומו ובטחונו של הפרט. לא אחת התריעו בתי המשפט כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות על ידי ענישה הולמת. על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו אפנה לע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** (5.11.2012):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."

וראו בעניין זה גם ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (7.6.05) ; ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (2.2.2011) ; 18534-05-11 מדינת ישראל נ' רונן וקנין (27.11.11).

בדומה לעבירות רבות בחוק העונשין גם בעבירות נשוא תיק זה ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים החל מעונשים צופה פני עתיד ועד לשנתיים מאסר בפועל, וזאת בשים לב לעוצמת האלימות, שאלת השימוש בנשק חם או קר, מיקום הפציעות, חומרתן וכן הנסיבות שקדמו לביצוע המעשה.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית. בראש ובראשונה יש ליתן הדעת לעוצמתה של האלימות. הגם שלא נעשה שימוש בנשק חם או קר ניתן לומר כי מדובר באלימות קשה המורכבת מרצף של מכות אגרופ לעבר פניו וראשו של הנאשם. על עוצמת האגרופים שחבט הנאשם בראשו של המתלונן ניתן ללמוד מתוצאות מעשיו: המטומה סביב עין ימין, המטומה בשפה העליונה, חתך של 2 ס"מ בקרקפת אחורית מימין, סטייה של מחיצת האף לצד ימין. כך גם נשברה השן הקדמית של הנאשם (מספר 21) כאשר מעוצמת האגרופים הדברים הגיעו לכדי כך שהשן נעקרה ממקומה. בגין כל אלה נזקק המתלונן לטיפול רפואי בבי"ח סורוקה בו בוצע, בין היתר, איחוי החתך בקרקפת באמצעות סיכה.

המתלונן בסופם של דברים לא אושפז אולם האירוע יכול היה להסתיים בתוצאות קשות אף יותר.

מעבר לפגיעה הפיזית במתלונן יש באלימות שכזו לפגוע בכבודו, בטחונו האישי, בטחונו העצמי. שבירת השן הקדמית של הנאשם תחייבו לטיפול דנטלי משמעותי על כל המשתמע מכך שעד אז, כל אימת שיביט במראה הבבואה שתשתקף תהיה תזכורת לאותה אירוע אלים.

לא ברור מה הרקע שעמד בבסיס מעשיו של הנאשם בין אם המדובר בחוב פגוע של 50 ₪ ובין אם מדובר בסכסוך קודם. כך או כך הרושם שעולה הינו של אלימות לשם אלימות. לא נטען שהמתלונן קיבל הזדמנות להחזיר את החוב בטרם יבולע לו, לא נטען שהמתלונן טען כל טענה לגבי חוב כזה או אחר ונדמה שלא בכדי גם המאשימה לא ראתה לנכון לייחס לנאשם חלף האמור בסעיף 2 לכתב האישום המתוקן, עבירה של סחיטה באיומים.

הנאשם אינו מסתפק בהכאתו של המתלונן אלא בעודו חבול מאלץ אותו ללכת לביתו לצורך החזרתם של אותם 50 ₪. נקל לשער מה חלף בראשו של המתלונן שעה שמצא את עצמו בביתו עם מי אשר היכה אותו זה מכבר ונדרש להחזרתו של הכסף.

אין מחלוקת כי האירוע מיום 26.08.14 לא הגיע לכדי אלימות ממשית ובסופם של דברים מתמצה באחיזתו של המתלונן והוצאתו בכוח מהדירה בה נמצא. יחד עם זאת, אין להקל ראש בחומרת המעשים הגלומה באירוע הנוסף. בראש

ובראשונה הדברים מלמדים על כך שלאחר יום 24.08.14 הנאשם לא התעשת, לא הבין כי חרג מכל נורמת התנהגות מקובלת ואף ממשיך בתוכניתו לפגוע במתלונן. בצדק נטען ביחס לאירוע זה כי קדם לו תכנון ואין מקום לטעון שהדברים בוצעו בעידנא דריתחא.

הנאשם מביא עמו בזו הפעם את הנאשם 2. השניים יחדיו תוקפים המתלונן ומנסים להוציאו החוצה. גם התערבות חברו של המתלונן המנסה למנוע מן השניים להוציאו מביתו אינה מרתיעה הנאשם. לא בכדי, המתלונן למוד ניסיון מר עושה כל שלא ידו על מנת להימלט מהמקום ונאחז בגדר הבית עד אשר הנאשם 1 ניתק אותו ממנה והוציאו בכוח לחצר. במעשים אלו יש בהם כדי לפגוע קשה בתחושת הביטחון של המתלונן אשר בשונה מהאירוע בפארק מותקף בהיותו בבית.

לאור האמור, ובשים לב לערכים החברתיים שנפגעו, למידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 11 ל-28 חודשים.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם יש ליתן הדעת, לקולא, לחרטה ולהודאה של הנאשם, אשר יש בהם כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר, וכן ליתר את העדתו של המתלונן. עוד יש ליתן הדעת לנסיבות חייו הלא פשוטות, בכללן, גירושי הוריו בהיות כבן שנתיים וכן העדר מעטפת משפחתית תומכת ומכילה.

עוד בית המשפט לוקח בחשבון העובדה כי מדובר בנאשם צעיר כבן 21, הנעדר עבר פלילי. במצב דברים שכזה למאסרו זה משקל רב יותר מאשר על דרך הכלל. בעניין זה אפנה לע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.13) בו כב' השו' ג'ובראן פרס יריעה רחבה בנוגע לשיקולי הענישה ביחס לקבוצת "בגירים צעירים" (גילאי 18-21).

בתיק זה לא הוגש תסקיר מאת שירות מבחן ומאפייני אישיותו, שעומדים בבסיס מעשיו לא הובררו דיים. אין לדבר על הליך שיקומי שבגינו יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם אם כי אתן משקל מה לכך שהנאשם ניסה לכוון את חייו למסלול נורמטיבי וכפי שעולה עבד במספר עבודות לרבות כמתקין ספרינקלרים, סוכן של 012 ואף שירת בצבא שנתיים וחצי. בהעדרו של תסקיר, לא ברורה מידת הסיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד. בנסיבות האמורות לעיל, ובהעדרן של הרשעות קודמות לא אתן ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד. מאידך, נוכח נפוצותן של עבירות האלימות בחברה הישראלית ונוכח הקלות הבלתי נסבלת בה אנשים מוצאים עצמם מותקפים בשל מה בכך מצאתי לתת ביטוי מסוים לשיקולי הרתעת הרבים.

סוף דבר:

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לחומרא ולקולא, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 2,500 ₪ פיצוי למתלונן. הפיצוי ישולם החל מיום 01.09.15 ב-5 תשלומים חודשיים שווים

ורצופים.

ה. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת אלימות. לא תיחתם

התחייבות בתוך 14 יום, יהיה על הנאשם לרצות 15 ימים לכפותו לחתום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי .

<#3#

ניתנה והודעה היום ט' שבט תשע"ה, 29/01/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט